

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 534/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť T. H., Nórske kráľovstvo, zastúpeného advokátkou JUDr. I. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6 P/18/2011-70 z 21. novembra 2011, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoP/80/2012 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo/9/2011 z 27. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2012 doručená sťažnosť T. H., Nórske kráľovstvo (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom a uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 P/18/2011-70 z 21. novembra 2011, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoP/80/2012 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo/9/2011 z 27. júla 2011.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je otcom maloletých detí T. H. a J. H., ktoré sú narodené v Nórskom kráľovstve (ďalej len „Nórsko“), pričom okrem štátneho občianstva Nórska sú toho času aj štátnymi občanmi Slovenskej republiky (ďalej len „maloleté deti“). Rodičia maloletých detí uzavreli manželstvo 5. februára 2000 v Nórsku. V máji 2004 sa sťažovateľ odsťahoval zo spoločnej domácnosti. Dňa 18. augusta 2004 bolo schválené administratívne rozhodnutie príslušného nórskeho úradu, ktorým boli manželia vzájomne odlúčení. Právo starostlivosti o maloletých bolo upravené dočasným rozhodnutím príslušného nórskeho súdu vo Vesterålene zo 7. septembra 2004, v ktorom okrem iného vyhlásil úradný zákaz pre obidvoch rodičov vycestovať s maloletými deťmi bez súhlasu druhého rodiča z Nórska. Dňa 8. júla 2005 matka maloletých detí bez vedomia otca odviezla maloleté deti na územie Slovenskej republiky. Podľa rozhodnutia Okresného súdu vo Vesterålene z 21. septembra 2005 sťažovateľ nadobudol právo výlučnej rodičovskej a každodennej starostlivosti o maloleté deti a matke bolo udelené právo styku s maloletými

deťmi a zároveň zakázané vziať ich mimo územia Nórska. Tento rozsudok 10. marca 2006 potvrdil aj Krajský súd v Halogalande a napokon 23. mája 2006 aj dovolací senát najvyššieho súdu, čím sa stal právoplatným a vykonateľným.

Dňa 14. decembra 2005 sťažovateľ prostredníctvom Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže podal okresnému súdu návrh na nariadenie návratu maloletých detí do Nórska, v ktorom sa odvolal na ustanovenia Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí. Okresný súd v danej veci vydal viacero meritórnych rozhodnutí, ktoré boli potvrdené odvolacím súdom, avšak, ako bude uvedené ďalej, tieto boli následne zrušené.

Uznesenie okresného súdu č. k. 4 P/50/2006-127 z 23. mája 2006, ktorým nenariadil návrat maloletých detí do Nórska, bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 5 CoP/64/2006-164 z 28. februára 2007. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 114/08-52 z 12. júna 2008 uvedené uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne krajský súd s poukazom na zachovanie zásady dvojinstančnosti konania zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesením č. k. 4 P/50/2006-407 zo 16. apríla 2009 okresný súd nariadil návrat maloletých detí do Nórska (pričom odložil vykonateľnosť tohto rozhodnutia do nadobudnutia právoplatnosti, pozn.), čo krajský súd uznesením č. k. 5 CoP/40/2009-447 z 23. júna 2009 potvrdil. Na základe dovolania matky maloletých detí najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo/153/2009 zo 7. septembra 2010 obe uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po pridelení novej spisovej značky okresný súd uznesením č. k. 3 P/79/2010-47 z 22. októbra 2010 nariadil návrat maloletých detí do Nórska (pričom odložil vykonateľnosť tohto rozhodnutia do nadobudnutia právoplatnosti, pozn.), čo krajský súd uznesením č. k. 5 CoP/5/2011-83 z 25. januára 2011 potvrdil. Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) najvyšší

súd uznesením sp. zn. 4 M Cdo/9/2011 z 27. júla 2011 obe uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Naposledy rozhodol vo veci okresný súd uznesením č. k. 6 P/18/2011-70 z 21. novembra 2011, ktorým nenariadil návrat maloletých detí do Nórska. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie sťažovateľ aj Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresná prokuratúra“). Uznesením č. k. 5 CoP/2/2012-118 z 8. februára 2012 krajský súd konanie o odvolaní okresnej prokuratúry zastavil a zároveň odvolanie sťažovateľa ako podané oneskorene odmietol. Opravným uznesením č. k. 5 CoP/2/2012-122 z 20. februára 2012 krajský súd rozhodol, že z dôvodu zrejmej nesprávnosti bude v konaní o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 P/18/2011-70 z 21. novembra 2011 pokračovať. Proti tomuto rozhodnutiu podala matka maloletých detí dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo/123/2012 z 28. júna 2012 odmietol. Po vrátení spisu krajskému súdu (7. augusta 2012) bola veci pridelená nová spisová značka – 5 CoP 80/2012. Napriek podaniu sťažnosti na prieťahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov krajský súd vo veci dosiaľ nerozhodol.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ namietal, že postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo/9/2011 z 27. júla 2011 bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože tento rozhodoval o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora v tej istej veci, v ktorej 25. októbra 2007 Krajská prokuratúra v Žiline podnet (bližšie neoznačený, pozn.) podávateľa odložila z dôvodu, že smeruje proti takému rozhodnutiu súdu, proti ktorému nie je prípustné, a tiež preto, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní nevezal do úvahy vyjadrenie sťažovateľa. K porušeniu označeného práva došlo aj zo strany okresného súdu a krajského súdu, a to v súvislosti s porušením ustanovení Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že odňatím možnosti starať sa osobne o svoje maloleté deti aj napriek právoplatným rozhodnutiam nórskeho súdu, ako aj nerešpektovaním príslušných ustanovení Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí bolo

zo strany okresného súdu a krajského súdu porušené jeho základné právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru.

Napokon sťažovateľ namietal, že od podania jeho návrhu okresnému súdu uplynulo skoro sedem rokov, na napriek tomu vec nie je právoplatne ukončená. Počas období, v ktorých všeobecné súdy o veci rozhodovali, vôbec nebrali do úvahy lehoty ustanovené Dohovorom o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí pre tento typ konania. Je pravdou, že matka maloletých detí využíva všetky zákonné možnosti na predĺženie predmetného konania, avšak z uvedeného je zrejmé, že aj všeobecné súdy svojou nečinnosťou umožňujú toto konanie predlžovať. Všeobecné súdy tak opakovane spôsobujú prietahy v konaní, v ktorom čas „pracuje“ proti sťažovateľovi, pretože matka maloletých detí argumentuje proti ich návratu do Nórska tým, že počas takej dlhej doby sa už zžili s prostredím, v ktorom sa v súčasnosti nachádzajú. Ak by všeobecné súdy od začiatku konania konali v súlade s Dohovorom o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, bola by takáto argumentácia bezpredmetná.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, postupom Krajského súdu v Žiline a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Právo sťažovateľa na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa článku 8. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 21. 11. 2011, sp. zn. 6 P/18/2011 porušené bolo.

3. Právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním

Okresného súdu Liptovský Mikuláš, Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

4. Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 21. 11. 2011, sp. zn. 6 P/18/2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš a Krajskému súdu v Žiline sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 P/18/2011 konali bez zbytočných prieťahov.

6. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, Krajskému súdu v Žiline a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby dodržiavali ustanovenia medzinárodnej zmluvy, a to Dohovor č. 119/2001 Z. z. o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí.

7. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 320.000, €.

8. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 269,58 € na účet advokátky...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a najvyššieho súdu

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie označených práv ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Ako z prehľadu procesných úkonov uvedených v I. časti tohto uznesenia vyplýva, najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 M Cdo/9/2011 z 27. júla 2011 predchádzajúce rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, na čo okresný súd vo veci meritórne rozhodol uznesením č. k. 6 P/18/2011-70 z 21. novembra 2011, ktorým nenariadil návrat maloletých detí do Nórska. Vec sa v súčasnosti nachádza na krajskom súde z dôvodu rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa proti uvedenému uzneseniu.

To znamená, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu k porušovaniu označených práv sťažovateľa zo strany najvyššieho súdu ani okresného súdu už nedochádzalo, a teda konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd vo vzťahu k označenému právu poskytuje, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

Ako už bolo uvedené, vec sa v súčasnosti nachádza na krajskom súde z dôvodu rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa (z 5. decembra 2011) proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 P/18/2011-70 z 21. novembra 2011. Odvolacie konanie bolo vzhľadom na dovolanie matky maloletých detí proti opravnému uzneseniu krajského súdu č. k. 5 CoP/2/2012-122 z 20. februára 2012 „prerušené“. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo/123/2012 z 28. júna 2012 uvedené dovolanie odmietol a vec bola krajskému súdu vrátená 7. augusta 2012. Sťažovateľ uviedol, že krajský súd o jeho odvolaní dosiaľ nerozhodol.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (m. m. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02). Zároveň je potrebné uviesť, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní

má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. IV. ÚS 147/04).

O taký prípad ide aj v danej veci, a keďže odvolacie konanie netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch, ústavný súd s'ťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd zobral do úvahy skutočnosť, že pri posudzovaní predmetného konania ako celku sa doba konania pred všeobecnými súdmi javí ako neprimeraná. Opätovne pripomínajúc účel ochrany týchto práv však ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou nemôže prikázať konať tým konkrétnym súdom, ktoré už vo veci právoplatne rozhodli (okresný súd, najvyšší súd).

Zároveň ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ by v konaní krajského súdu dochádzalo v budúcnosti k zbytočným priet'ahom, súčasné rozhodnutie nebráni tomu, aby sa s'ťažovateľ domáhal nápravy novým návrhom na začatie konania pred ústavným súdom.

K námietke porušenia práva s'ťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými okresným súdom a krajským súdom

Preskúmaním tejto časti s'ťažnosti ústavný súd dospel k zisteniu, že neobsahuje jasný a zrozumiteľný petit ako východisko pre rozhodnutie ústavného súdu a ani z jej obsahu vôbec nevyplýva, aký (iný) aspekt označeného práva s'ťažovateľ namieta.

Ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľom namietaný postup označených súdov môže v konečnom dôsledku preskúmať až po vydaní konkrétneho rozhodnutia toho-ktorého súdu,

a to pri dodržaní lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pokiaľ však ide o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo/9/2011 z 27. júla 2011, v tomto prípade evidentne uplynula citovaným zákonom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu, a preto jej nedodržanie je dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanej oneskorene.

Zároveň je potrebné uviesť, že sťažovateľ konkrétne neoznačil, akými rozhodnutiami okresného súdu ani krajského súdu malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Preskúmaniu posledného rozhodnutia okresného súdu č. k. 6 P/18/2011-70 z 21. novembra 2011 ústavným súdom bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom je v danom prípade krajský súd, ktorý, ako bolo uvedené, rozhoduje o odvolaní sťažovateľa proti tomuto uzneseniu. V prípade skorších uznesení krajského súdu by bola sťažnosť ústavnému súdu (rovnako ako pri najvyššom súde) podaná oneskorene.

Súhrn týchto nedostatkov zároveň vedie k odmietnutiu sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru všeobecnými súdmi

Keďže v súčasnosti nie je konanie o nariadenie návratu maloletých detí do Nórska pred všeobecnými súdmi právoplatne skončené, majú tieto súdy stále priestor na to, aby sa v súčinnosti s účastníkmi predmetného konania vyrovnali s ochranou označených práv sťažovateľa, porušenie ktorých namieta. Vychádzajúc z princípu subsidiarity v danom

prípade ústavný súd uprednostnil právomoc všeobecných súdov pred svojou vlastnou a sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2012